

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (75) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Post și bucurie

Citiți în pagina 1

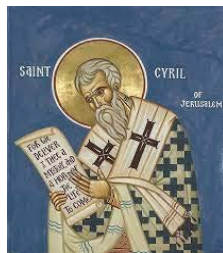
Martie

Citiți în pagina 4

E vremea sufletului!

Citiți în pagina 6

Sfântul Ierarh Chiril,
Arhiepiscopul Ierusalimului

Citiți în pagina 15

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Post și bucurie

Cu voia Domnului nostru Iisus Hristos, ne reîntâlnim, odată cu apariția primilor vestitori ai primăverii, pregătiți suflați și trupește pentru a fi cu inima și cu mintea alături de El, urmându-L asemenea ucenicilor Săi, nu fizic, ci spiritual, pe drumul ce ne duce spre Ierusalimul cel de Sus. Nu cred că este cazul să menționez că pentru a reuși unirea spirituală și pentru a putea înțelege mesajul pe care Mântuitorul, cu mai bine de 2000 de ani în urmă, îl transmitea celor care aveau „ogorul inimii” și urechile pregătite pentru a înțelege și a primi „Legea cea nouă”, este neapărat nevoie de a trece o perioadă de curățire a sufletului și a trupului, pentru a dezrădăcina păcatele și patimile care ne împiedică a înțelege mesajul dumnezeiesc și a ne bucura de Învierea pe care sufletul fiecăruia o dorește. Urmând exemplul lui Moise, al lui Ilie sau chiar al Domnului Hristos, pentru a putea fi ascultați de Tatăl, este nevoie să renunțăm pentru o perioadă la poftele trupului, pentru a ușura alipirea de El. Sunt sigur că cei mai mulți dintre voi au înțeles ce vreau să vă spun și sunt hotărâți să „faciliteze” urcușul minții și al sufletului către Cel care l-a creat, știind că acest „sejur terapeutic” sau, cu alte cuvinte, această perioadă de vindecare spirituală, are cel mai aspru caracter din toată perioada anului.

Dar, uneori această „asprime” este înțeleasă greșit de mulți dintre noi. Astfel, cei care nu înțeleg rostul „terapeutic” al postului, de câte ori aud de înfrânare, de rugăciune mai intensă sau de altele asemănătoare, sunt de părere că trebuie să renunțe la tot ceea ce înseamnă bucurie, înfășurându-se în mantia neagră a tristeții sau chiar a deprimării. Sfinții părinți ne învață că, a fi trist în vremea postului înseamnă de fapt, a nu ține post. De aici putem trage concluzia că atunci când, prin înfrânare și „taierea vocii”, ne unim cu Dumnezeu (Care este izvor neseecat al bucuriei), atunci trebuie să fim mai plini de viață și chiar mai bucuroși. Conform învățăturilor Mântuitorului, nu trebuie să arătăm celor din jur înfrânarea noastră, dar nici să avem o „veselie de fațadă”. Până la urmă, cred că trăirea fiecăruia și ceea ce suntem în realitate ar trebui să se oglindească în chipul sau, mai bine spus, în „imaginea” pe care o arătăm semenilor pentru a nu ne transforma, asemenea fariseilor, în „morminte văruiate”, pentru că Însuși Mântuitorul le spunea: „Vai

vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că semănați cu mormintele cele văruite, care pe din afară se arată frumoase, înăuntru însă sunt pline de oase de morți și de toată necurăția.” (Matei 23, 27).

Personal, cred că „rețeta” cea mai reușită pentru a simți bucuria postului este mărturisirea păcatelor. Părintele Dumitru Stăniloae ne învață că: „Fără mărturisire, el rămâne sfâșiat de tot felul de tendințe contradictorii ce nu se pot unifica într-o mare și clară tensiune spre o țintă superioară. N-ajunge ca, credinciosul să se căiască numai pentru greșelile sale, pentru ca să poată ieși din cercul vicios al acestor greșeli. Căci orice greșală, fiind fapta unei închideri a omului în sine și a opririi lui din urcușul spiritual, dacă nu chiar o rostogolire de pe treapta pe care se află, tinde să-l rețină în această închisoare și într-o stare de imobilitate spirituală.”

Sunt convins că toți cei care se spovedesc, în (cel puțin) toate posturile de peste an, au simțit bucuria care se revarsă în sufletele lor atunci când primesc dezlegarea (iertarea) pentru toate câte au făcut și au mărturisit. Este o bucurie care nu poate fi spusă în cuvinte, iar cei care au „experimentat” această trăire știu despre ce vorbesc. Pentru cei (și nu numai) care nu știu exact cu ce se „mănâncă” spovedania sau amână la nesfârșit mărturisirea păcatelor, am găsit o scurtă povestioară care redă mesajul unui duhovnic către sufletul care este în căutarea „vieții veșnice”.

„La duhovnicul său, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi și a-i cere sfat.

– Părinte, aș vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd ușor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât și multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuși, eu sper că, cu trecerea timpului, voi putea să mă schimb, nu-i așa?

– Nu! i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!

L-a dus pe tânăr în spatele chiliei și i-a spus:

– Vezi acest vlăstar, știi ce este?

– Da, părinte, un puieț de brad.

– Smulge-l!

Tânărul a scos brăduțul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduț ceva mai înalt, aproape cât un om.

– Smulge-l acum pe acesta.

– Dar e destul de mare, nu pot singur.

Chemând tânărul încă doi flăcăi, au tras ce-au tras de pom și, cu multă greutate, au reușit, în sfârșit, să-l scoată.

– Acum vezi, fiule? Ai înțeles că și relele apucături din suflet sunt la fel? Orice viciu sau orice neputință pare, la început, inofensivă și fără mare importanță, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, crește și pune stăpânire din ce în ce mai mult pe

sufletul tău. Cât este încă mică, o poți scoate și singur. Mai târziu, vei avea nevoie de ajutor, dar ferește-te să lași răul să îți se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să îți-l scoată. Nu amâna niciodată să-ți faci curățenie în suflet și în viață, căci mai târziu va fi cu mult mai greu.”

Cred că cei care au un părinte duhovnicesc, vor confirma cât de important este ca fiecare credincios să aibă duhovnicul său, care nu este un simplu om căruia îi putem spune păsul. Duhovnicul este „reprezentantul” Domnului Hristos pe pământ. Pe lângă sfaturile pe care ni le dă, are puterea de a ierta tot ceea ce noi am mărturisit! Iar rugăciunea de dezlegare pe care o rostește odată cu punerea mâinilor pe creștetul credinciosului, nu este o simplă rugăciune. Conform „împuternicirii” primite, prin harul Duhului Sfânt, duhovnicul ne poate dezlega de păcate sau, dacă se impune, poate să ne stabilească un canon prin care să ne oprească de la Sfânta Împărtășanie ori să „dispună” îndeplinirea anumitor sarcini cum ar fi: metanii și citirea psaltirii sau a anumitor lecturi de folos, toate fiind stabilite pentru vindecarea și îndepărtarea cauzelor care au condus la săvârșirea păcatelor. Iată ce spunea Sfântul Ioan Gură de Aur pentru atunci când vrei să te vindeci: „Ai săvârșit un păcat? Intră în biserică și fă pocăință pentru păcatul tău (...). Pentru că aici, în biserică, este Doctorul, nu Judecătorul; aici nu ești cercetat și anchetat, ci primești iertare de păcate”.

Închei aceste gânduri cu convingerea că tămăduirea fiecăruia, alungarea întristării și instalarea stării generale de bine stă în dorința proprie de curățare sau (și) de prevenire a instalării răului în om. De aceea, cred și susțin ideea că există o legătură strânsă între post și bucurie, pentru că atunci când simți bucuria prezenței Domnului Hristos nu poți fi deprimat și trist. Deci, având postul în față, să profităm de el. De ce? Pentru că atunci când vrei cu adevărat să te vindeci, accepți orice medicament, indiferent de forma sub care se administrează. Așadar, să Îl rugăm pe „Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre” să ne înțeleptească, pentru a conștientiza bolile de care suferim, să ne dea curajul de a mărturisi duhovnicului ceea ce ne doare, ca odată cu dezlegarea păcatelor, primind leacul vindecării, să ne bucurăm cu bucurie sfântă, slăvind și laudând pe Domnul Hristos. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Martie

„Iarna a trecut, ploaia a încetat. Flori pe câmp s-au arătat și a sosit vremea cântării, în țarină glas de turturea se aude.” (Cântarea Cântărilor 2, 11-13)

În aceste zile, se spun atât de multe despre bucuriile lunii martie, despre frumusețea primăverii, despre importanța femeii, dar nu se spun atât de multe și despre toate acestea ca fiind legate de Maica Domnului.

Mă gândeam că Dumnezeu aduce în lume femeia, întâi ca fiică a părinților săi, poate ca soră a fraților ei, nepoată a bunicilor, fină a nașilor de botez, verișoară, prietenă, soție și, în cele mai fericite cazuri, mamă. Mulți se întrebă dacă există cuvânt mai frumos și mai sfânt decât „mama”. Nu, probabil că nu există. Vă amintiți cu ce mare bucurie și smerenie a primit Mama Mântuitorului minunata veste a zămislirii Pruncului în pântecul ei? Tot așa, dragostea Acestuia față de Maica Sa a fost atât de mare, încât, la moartea Sa nu a lăsat-o singură, apoi, după ce S-a ridicat la Cer, a împlinit toate cererile ei. Și, de atât de mult timp încoace, toate rugăciunile noastre către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu sunt auzite și trimise cu milă și duioșie, mai departe, spre Fiul său.

Cred că, dacă nu am fi avut-o ca model sfânt de preacinstire, femeile și, mai ales, mamele, nu ar fi știut pe cine să urmeze și pe cine să cheme în ajutor în momentele mai grele.

Și mai cred că nu întâmplător prăznuim Buna Vestire în prima lună a primăverii și nu întâmplător cuvintele „Martie”, „Maica Domnului”, „Maria”, „Mireasă”, „Mesia”, „Minune” și „Mama” au aceeași inițială, toate acestea reprezentând un frumos început, care nu conduce spre altceva, decât spre „Mântuirea” noastră.

Așadar, să ne cinstim mamele, bunicile, prietenele, învățătoarea, profesoarele, colegele și pe toate femeile din viața noastră! Să le dăruim un mărișor simbolic, o felicitare, o îmbrățișare, iar începutul primăverii să fie pentru noi momentul când, uitându-ne în oglindă, să ne întrebăm: „Semăn eu cu Fecioara Sfântă? Este plin de lumină chipul meu? Strălucește sufletul meu?”. Apoi, să-i ducem Maicii Domnului o floare, pe care s-o așezăm cu atenție lângă icoana sa. Timp de câteva clipe, să n-o rugăm nimic. Să n-o întristăm cu necazurile pe care le avem. Să-i oferim un zâmbet cald, să ne închinăm în fața Pruncului ce urmează a Se naște, apoi, să repetăm aceasta de cât mai multe ori...fără a aștepta să vină următorul Martie.

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

E vremea sufletului!

*D*ragi prieteni, iată că Dumnezeu, prin marea Sa milostivire, ne-a ajutat să trecem cu bine și sezonul de iarnă (cel puțin calendaristic vorbind) și să pășim mai timid în prima lună de primăvară, cea a lui mărțișor, cum mai este cunoscută popular luna martie, lună ce este sau ar trebui să fie dedicată în exclusivitate sufletului și a interiorizării lăuntrice, deși mulți dintre noi asociem această perioadă cu mărțișoare, flori, cadouri ce, desigur, au și ele rolul lor, însă ele sunt trecătoare în timp și își pierd din valoare, pe când sufletul este nemuritor și nestrucaturat, asta dacă vom ști să ne îngrijim de el și să îi acordăm atenția cuvenită.

Însă, cum putem face aceasta? Cum ne putem curăți sufletul de impuritățile și mizeriile adunate înlăuntrul nostru? Simplu, prin săvârșirea postului într-un mod cât mai smerit și cât mai bine plăcut Tatălui Ceresc.

Dar, vin eu și vă întreb, cum ar trebui săvârșit acest post? Să îl privim ca pe o dietă alimentară și ca pe un mijloc de a ține cure de slăbire sau mai știu eu ce alte „minuni”? Sau ar trebui să îl privim ca pe o nouă ocazie pe care Dumnezeu ne-o oferă an de an și sărbătoare de sărbătoare de a ne reîmpăca cu El și, întocmai ca fiul risipitor, să ne reîntoarcem spre pocăință?

Știu că marea majoritate a fraților voastre veți răspunde afirmativ în inimile dumneavoastră și că cei mai mulți dintre noi vor reuși să ducă acest post la bun sfârșit, însă trebuie să avem mare grijă în această perioadă nu cât postim, ci mai ales cum postim, că dacă vom posti doar de ochii lumii, doar ca să ne vadă ceilalți că postim și să primim felicitări și laude de la cei din jur, în cazul acesta, nu am fi cu nimic mai prejos decât fariseul din pildă. Dar, dacă vom ține postul cu smerenie, cu tăierea voii trupului și curățirea minții noastre de tot ceea ce este nociv, cu multă rugăciune și cu asumarea faptului că am greșit, atunci vom putea într-adevăr simți semnificația acestuia și vom pătimi și noi odată cu Mântuitorul, răstignind tot ceea ce este urât și întinat în noi, privind într-o lumină nouă suferințele Domnului Hristos, Care a îndurat cele mai grele chinuri, din dragoste pentru noi.

Închei aceste rânduri cu credința și cu încrederea că vom reuși să săvârșim calea postului și că vom purta mai multă grijă de suflet, „de lucrul cel nemuritor”, așa cum se spune și în troparul Cuvioasei Parascheva!

Post binecuvântat cu roade spirituale!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

ARSENIE BOCA

~ Dar să nu ținem postul într-un înțeles îngust. Căci sunt unii care cred că a nu mânca carne, și cele asemenea, ar fi tocmai de ajuns ca să se cheme că ai postit. Nu mănânci carne de porc, dar carne de om mănânci: clevetind, mușcând cu gura, osândind cu vorba și ucigând cu gândul.~

Ce este amăgirea?

Drept mijloc de pierzanie a neamului omenesc a fost întrebuințată, de către îngerul căzut, minciuna (Fac. 3, 13). Din această pricină, Domnul l-a numit pe diavol „mincinos, tatăl minciunii și ucigaș de oameni dintru început” (Ioan 8, 44). Domnul a unit strâns noțiunea de minciună cu cea de ucidere de oameni, întrucât cea din urmă este urmarea nemijlocită a celei dintâi. Cuvântul „dintru început” arată faptul că minciuna a slujit diavolului, chiar de la început, ca armă pentru uciderea de oameni și îi slujește în chip statornic ca armă pentru uciderea de oameni, spre pierzarea oamenilor. Începutul răutăților este gândul mincinos. Protopărinții noștri „s-au amăgit”, adică au recunoscut minciuna drept adevăr și, primind minciuna ascunsă sub chipul adevărului, s-au vătămat pe sine, fără putință de tămăduire, cu păcatul aducător de moarte, lucru mărturisit și de strămoașa noastră. „Șarpele m-a amăgit”, a zis ea, „și am mâncat” (Fac. 3, 13). De atunci, firea noastră pătrunsă de otrava răului tinde „cu voie și fără voie” spre răul care se înfățișează voinței pervertite, înțelegerii schimonosite, simțirii pervertite a inimii, în chipul binelui și al desfătării. „Cu voie” pentru că în noi mai este încă o rămășiță de libertate și de alegere între bine și rău. „Fără voie” pentru că această rămășiță de libertate nu lucrează ca o libertate deplină; ea lucrează sub înrâurirea de neînălțurat a stricăciunii făcute de păcat. Din acest fel de a privi starea oamenilor, în legătură cu binele și răul, starea în care se află, în mod obligat, fiecare om, reiese următoarea definiție a înșelării, care o lămurește în chip cu totul mulțumitor: înșelarea este însușirea de către oameni a minciunii luate de ei drept adevăr. Înșelarea lucrează mai întâi asupra felului de a gândi; după ce a fost primită și a corupt felul de a gândi, ea nu întârzie să se împărtășească inimii, corupând simțirile inimii; luând stăpânire asupra ființei omului, ea se revarsă în toată activitatea lui, otrăvindu-i și trupul ca pe unul care a fost legat în chip nedespărțit cu sufletul de către Ziditor. Starea de înșelare este starea de pierzanie sau de moarte veșnică.

Sfântul Ignatie Briancianinov

Deși este ger, timpul nu a înghețat

Când eram mic, nu suportam ticăitul ceasurilor. Și asta nu pentru că sufeream cu nervii sau de insomnie, ci pentru că ceasul îmi amintea de existența timpului. Fiecare tic-tac era pentru mine ca o bătaie în porțile morții. Când mă culcam în pat și în întuneric se mai vedea doar conturul albicios al ferestrei, ticăitul ceasului se asemena cu zgomotul roților unui tren care mă duce spre moarte. Era atât de scurt un ticăit, dar era destul ca să mă cufunde într-o tristețe doborâtoare, într-o tristețe din care nu credeam că voi ieși vreodată. Era îngrozitor să știu că eu nu-mi voi putea întoarce timpul vieții nici măcar cu un singur ticăit. Mă sfășiam să simt cum dispare în neființă pentru totdeauna și irecuperabil sunetul acela monoton și trist. Acest sentiment îl retrăiam mai cu seamă seara, la culcare. Orice aș fi făcut și oriunde m-aș fi dus, timpul trecea. Singurul rost pe care îl mai vedeam era să urmăresc cât mai atent trecerea timpului, să o înregistrez, să o explic. A fost cea mai dureroasă ocupație din viața mea, dar n-a fost fără rost. Am început să văd trecerea timpului în orice: în frunzele care cad sau doar se mișcă, în orice schimbare, în orice cuvânt sau gest care erau înghițite imediat de trecut ca de un stol de piranii. Eu însumi rămâneam nemișcat și neputincios în fața trecutului care mă înghițea încetul cu încetul.

Trecerea timpului se poate măsura cu orice. O măsuram cu hainele din care creșteam, cu oamenii care mureau sau se căsătoreau. Nimic nu oprește trecerea timpului. Suntem întotdeauna mai aproape. De multe ori mă surprind asupra aceluiași gând în timpul Liturghiei, când preoții și diaconii își dau sărutul iertării și al dragostei înainte de a se împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos. Atunci, ei se cuprind și, sărutându-se pe umăr, zic: „Hristos în mijlocul nostru”, iar celălalt răspunde: „Este și va fi”.

Ce minunat! Atunci sunt cu adevărat cu un sărut mai aproape de moarte, dar și mai aproape de Viață. Pentru un singur lucru mă rog atunci: ca sărutul acesta să mă apropie anume de Viață și nu de moarte.

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoi – „Între Freud și Hristos”

Când cineva are de făcut mai multe treburi deodată, o ia razna

Astăzi, oamenii sunt foarte răspândiți, fiindcă nu trăiesc simplu. Deschid multe fronturi și se pierd în grija cea multă. Eu pun în bună rânduială un lucru-două și numai după aceea mă gândesc la altele. Niciodată nu fac mai multe lucruri deodată. Acum mă gândesc să fac lucrul cutare; îl termin și abia după aceea mă gândesc să fac altceva. Pentru că dacă încep altul, fără să îl fi terminat pe primul, nu am liniște. Când cineva are de făcut mai multe treburi deodată, o ia razna. Numai cât se gândește la ele, că îl și apucă schizofrenia.

Odată a venit la Colibă un tânăr care avea probleme psihologice. Mi-a spus că se chinuiește pentru că moștenise de la părinți o sensibilitate. „Despre ce boală moștenită îmi vorbești?”, l-am întrebat. „Mai întâi ai nevoie de odihnă. Apoi trebuie să îți iei diploma de absolvire, după care vei merge în armată și apoi să-ți cauți un loc de muncă.”. M-a ascultat sărmanul și și-a aflat calea. Așa se află oamenii pe ei înșiși.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Cuvinte duhovnicești, vol. I, Cu durere și dragoste pentru omul contemporan”, Editura Evanghelistos, București, 2012, p. 197

Strofe pentru suflet

Fiul risipitor

O! Tată... Astăzi, mă întorc Acasă...
Știu, nu sunt vrednic de Iertarea Ta!
Și nici să stau cu Tin' la Sfânta Masă...
Doar un argat să fiu, atât aș vrea!

Doar un argat ca să-Ți lucrez ogorul,
Să nu mai mor de foame prin străini!
Astâmpără-mi în suflet astăzi dorul
Și inima să simt-al Tău alin...

Mi-ai dăruit jumate din avere...
Din ochii Tăi, doar lacrimi grele-au
curs...
Mă uit la mine... N-am nicio putere
Și-averea Ta, regret... Toată s-a dus!

Mi-e inima bolnavă de durere,
Iar sufletul mi-e gol și pustiit...
Copil fiind, atunci, în acea vreme,
Nu am știut ce mult Tu m-ai iubit!

M-au amăgit șoptirile viclene
Ce tot mai mult mi-au apăsât ființa,
De a pleca de-acasă-n acea vreme...
Privește-mă.. și-ascultă-mi azi cerința!

Atâta dor mi-a fost de-atunci de Tine...
Și sufletul, cât zbulcium n-a primit!
Cerșeam la cei din jur un colț de
pâine...
Dar nimeni ca și Tin' nu m-a iubit!

Dar nimeni n-a deschis a ușii casă,
Chemându-mă cu glas duios din prag,
Să-mi spună ca să stau cu el la masă...
O, nimeni, Tată! Și-am umblat pribeag,

Atâta vreme-n lumea zbulciumată,
Fără iubire, cântece și flori
Și-acum te rog cu inima uscată,
Primește-mă la Poarta de splendori!

Mă-ntorc și-Ți cer cu lacrimi, azi,
iertare!
Chiar de voi fi pe veci argatul Tău!
Muncind, topindu-mă de pe picioare,
Dar vreau să fiu cu Tine tot mereu!

O! Fiu pierdut, dacă-nțelegi mesajul
Ce Tatăl azi ți-l dă din cerul Sfânt,
Fii înțelept, adună-ți tot curajul
Și vino înaintea Lui, plângând!

El nu vrea să te certe, să te-alunge,
Te-așteaptă azi, așa, ca altă dată
La piept, cu bucurie de-a te strânge,
Cu bucurie-n inima-I de Tată!

El îți va da cea mai frumoasă haină
Și un inel de aur, fin, curat!
Și-ți va șopti a Mântuirii Taină:
„Iisus, pe cruce, Viața Lui și-a dat!

Ca tu să te întorci acum, Acasă...
Și slugă să nu mai fii la străin!
Doar fiul Lui, șezând cu El la masă,
O veșnicie-n cerul Lui sublim!”.

Autor: Danab (pseudonim)

Credința pentru copiii de toate vârstele

Țăranul și vasul de lux

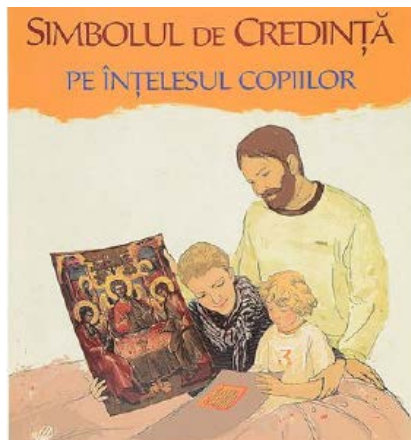
Un tânăr care provenea de la țară ajunsese atât de bogat, încât doar făcea semne din mână și toate îi erau așternute de-a gata de către servitori. Locuia într-o casă mare, aproape cât un palat și, pe lângă averi, avea și un vas de lux pe care îl folosea pentru plimbări pe mare. Se gândi el într-o zi, că nu ar fi rău să-l invite o zi-două pe la el pe tatăl lui, care era om simplu de la țară.

Pe vas se dădu o petrecere, iar sufletul chefului fu chiar fiul său care era înconjurat de cele mai frumoase femei din ținut, iar cei mai bogați și mai cunoscuți oameni din împrejurimi îl laudau și îl lingușeau, probabil din dorința unui câștig, fiindcă băiatul țăranului era și un om influent.

Petrecerea deveni din ce în ce mai zgomotoasă și mulți se îmbătară, fiul țăranului fiind primul care s-a amețit zdravăn. Singurul care nu voi să participe la treaba asta fu țăranul, adică tatăl tânărului bogat, care oricum nefiind băgat în seamă de nimeni s-a dus în cabina sa de dormit și acolo și-a petrecut timpul rugându-se până s-a înnoptat, după care, s-a culcat.

Pe la șase dimineața, așa cum îi era obiceiul, țăranul s-a trezit și, în vreme ce toți dormeau duși, a început a strânge toate lucrurile aruncate, ca să le pună la locul lor. A luat un spălător și a făcut lună toată puntea vasului, apoi a intrat în bucătărie, unde a debarasat toată mâncarea rămasă și a spălat vasele. Astfel, când au început să se trezească unul câte unul, cei de pe vas se mirau cum de strălucesc toate de curățenie, căci lăsaseră totul într-o dezordine cumplită. Și tot întrebară în stânga și-n dreapta cine a făcut curățenie, dar nu aflară nimic, fiindcă țăranul nu voia să spună că el a făcut.

Apoi, se trezi și domnișorul, fiul său și, auzind că cineva a făcut curat și nu e chip să se afle cine, a promis celui care îi va aduce persoana care a făcut vasul lună că îi va da un diamant de mare preț. Apoi, mergând în cabina sa, prinse a se gândi cine putea să facă curat, dar nimic nu-i trecea prin cap. Adunându-și gândurile, își aduse aminte ca în urmă cu câțiva ani, pe când era un tânăr ca toți ceilalți și nu avea un sfaț în buzunar, când avea nevoie să afle ceva, se ruga la Dumnezeu și afla. Făcu

astfel o mică rugăciune, aducându-și aminte că trecuseră ani buni de când uitase cu totul de puterea rugăciunii. Și, ce să vezi...?! Își aduse aminte că tatăl său în fiecare dimineață avea obiceiul să se trezească la ora șase, se ruga și apoi făcea curat, aranja toată curtea și gospodăria înainte să se apuce de alte treburi de peste zi.

Atunci, merse la tatăl său și, pășind împreună de pe vas, afară pe chei, stătură de vorbă:

- Dumneata ai făcut curat, nu-i așa...?

- Așa este, fiule, dar de ce era să mă laud cu asta? Am făcut ce fac de peste 40 de ani în zilele când nu e sărbătoare... Mă trezesc, mă rog la Dumnezeu să-mi dea putere, apoi merg să aranjez lucrurile prin curte și să fac curat.

- Tată, tu vezi toate lucrurile astea pe care le am?

- Cum nu, fiule? Bravos ție, ai tot ce-ți trebuie: avere, faimă, femei, respectul celor din jur...

- Ei bine, chiar acum m-am gândit că am de toate, dar îmi lipsește ceva ce numai tu ai, tată, și n-am văzut la altcineva!

- Ce am eu și nu ai tu? Întrebă țăranul.

- Mi-aduc aminte că atunci când eram sărac și înainte să ajung orășean și om înstărit, făceam ca dumneata, adică nu mă duceam undeva fără să mă rog mai întâi și să-mi pun în ordine lucrurile. După ce am devenit bogat, prins mai ales în discuții despre negustorie și prins în petreceri și afaceri, am uitat cu totul de rugăciune și am pierdut un dar mai mare decât toate darurile pe care mi le-a dat Dumnezeu.

- Și care ar fi acela?

- Am de toate, dar am pierdut statornicia, statornicia în credință. De azi, voi fi mai cumpătat și mă voi întoarce din nou cu fața către Dumnezeu, căci am uitat cu totul că El este Cel care m-a îmbrăcat în puf. Voi vinde din averea mea și voi da și săracilor, poate Dumnezeu mă va învrednici să capăt din nou acest dar – statornicia.

Nezicând nimic despre aceasta, tatăl său ceru voie să plece, gândind că mai înainte ca el să deschidă gura, Dumnezeu îi dăduse fiului său gândul cel bun.

Sursa: „Nestemate Duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfânta Muceniță Matrona din Tesalonic

Sfânta Matrona a fost slujnică la o evreică, anume Pavtila, femeia voievodului Tesalonicului. Din tinerețe, fiind învățată în credința creștinească, stăpâna ei o silea la reaua credință iudaică. Și, fiindcă ea nu se supunea, o chinuia foarte rău, bătând-o adeseori. Însă, Matrona pe toate le răbda cu osârdie pentru Hristos și la biserică se ducea într-ascuns. Într-una dintre zile, înștiințându-se Pavtila că Matrona a fost la biserica creștinească, i-a zis: „Pentru ce n-ai mers la sinagoga noastră, ci te-ai dus la biserica creștinească?”. Răspuns-a fericita Matrona cu îndrăzneală: „De vreme ce Dumnezeu este în biserica creștinească, iar de la sinagogă iudaică s-a depărtat, nu mă duc la sinagogă, ci la biserică”.

Atunci, Pavtila, și mai mult mâniindu-se, a bătut-o fără cruțare și într-o cămară întunecoasă a închis-o legată. Iar a doua zi a fost găsită Sfânta dezlegată din legături cu dumnezeiască putere, preamărind pe Hristos. Dar, stăpâna ei iarăși a bătut-o cu vine crude, până la sânge și, mai tare legând-o, a închis-o iarăși în cămara aceea și ușa a pecetluit-o, ca să nu intre cineva să-i facă vreo ușurare. Și a petrecut Sfânta în acea închisoare fără hrană și băutură patru zile, întărind-o Dumnezeu. După aceasta, Pavtila, dezlegând pecetea aceea și deschizând ușa, a găsit-o iarăși dezlegată din legături și stând la rugăciune. Deci, fierbând de mânie, a bătut-o cu bețe groase și, abia suflând, a închis-o în aceeași închisoare unde s-a și sfârșit Sfânta, dându-și sufletul lui Dumnezeu. Trupul ei l-a aruncat cea rea femeie de pe zid, pentru că erau înalte casele acelea. Creștinii, luând mult chinuitul trup al Sfintei Mucenițe Matrona, l-au îngropat cu cinste.

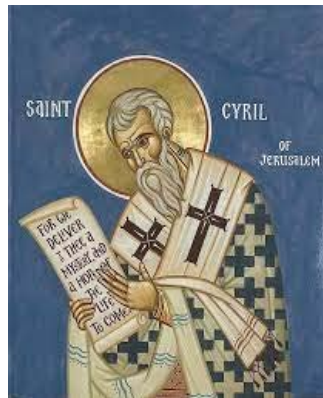
Mai pe urmă, Alexandru, episcopul Tesalonicului, a zidit o biserică în numele Sfintei, iar cinstitele ei moaște le-a pus într-însa. Iar pe Pavtila, după vrednicie, degrabă a ajuns-o judecata lui Dumnezeu, pentru că de pe înălțimea zidului, de unde a aruncat jos trupul Sfintei Matrona, ea singură, alunecând, a căzut și, murind rău, și-a lepădat ticălosul ei suflet.

Sursa: www.doxologia.ro

Sfântul Ierarh Chiril, Arhiepiscopul Ierusalimului

Sfântul Chiril, născându-se din părinți dreptcredincioși și crescând întru dreapta credință, s-a făcut monah pe vremea marelui Constantin (306-337). După aceea, în vremea împărăției fiului său, Constanțiu (337-361), fericitul Maxim, arhiepiscopul Ierusalimului (333-350), ducându-se din viața aceasta la viața cea fără de moarte, Sfântul Chiril s-a ridicat în locul lui la scaun și s-a arătat iscusit apărător al apostoleștilor dogme, cu râvnă biruind eresurile lui Arie, ale lui Macedonie și ale lui Manent. Pentru aceasta era urât de arhieriei eretici, precum și de Acachie, arhiepiscopul Cezareei Palestinei, de la care mai pe urmă a suferit și izgonire.

După câțeva vreme, murind împăratul Constanțiu, a luat împărăția Iulian Paravatul (361-363), care la început s-a prefăcut dreptcredincios și bun. Iar, după ce Iulian s-a întărit la împărăție, s-a lepădat de Hristos și a dăruit iudeilor mare libertate, poruncindu-le acelor ca în Ierusalim, în locul bisericii lui Solomon, să-și zidească biserică nouă, ajutându-le cu dăjdiile poporului care se dau împăratului.

Începându-se lucrul acela de Dumnezeu urât, Sfântul Chiril ca un prooroc grăia către ai săi, că se vor împlini cu adevărat cuvintele lui Hristos, căci nu va rămâne piatră pe piatră. Rugându-se Domnului, într-o noapte s-a făcut mare cutremur de pământ și a surpat temelia, dar nu numai acele pietre pe care atunci iudeii le puseseră, ci și cele mai de demult, pe care cândva Solomon le întemeiasă, împreună cu cealaltă nouă zidire; și ca pe niște praf le-a vânturat de la locul acela, cu dumnezeiasca putere cea nevăzută. După acea minune, Sfântul Chiril, a cărui proorocie s-a împlinit, a fost izgonit iarăși din scaun. Deci, după izgonirea Sfântului Chiril, puțină vreme ocupând scaunul Ierusalimului, a pățimit pentru Hristos de la Iulian călcătorul de lege, precum se scrie despre dânsul în 28 de zile ale lui octombrie. Iar după ce a pierit cel fărădelege, Sfântul Chiril iarăși și-a primit scaunul său. Apoi, după câțeva vreme, Sfântul Chiril a fost izgonit a treia oară pentru dreapta credință, pentru că foarte mult se împotriva ereticilor, biruindu-i prin dreapta credință. Iar după ce a pierit rău Valens, împăratul cel răucredincios, Sfântul Chiril s-a întors la scaunul său cu cinste și a stat pe dânsul opt ani netulburat și, lăsând scrieri folositoare Bisericii, s-a odihnit întru Domnul.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Martie 2023

- 1 M Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton
- 2 J Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor
- 3 V Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc
- 4 S Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui (*Sâmbăta Sf. Teodor Tiron - Pomenirea morților*)
- 5 D **Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida**

Duminica a I-a din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 5, voscr. 5

- 6 L Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin
- 7 M Sf. Mc. Episcopi din Cherson: Vasilevs, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie
Sf. Sfințit Mc. Efrem, episcopul Tomisului
- 8 M Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; Sf. Ier. Pavel Mărt.; Sf. Mc. Dometie
- 9 J †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian
- 10 V Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie
- 11 S Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofin și Talu

12 D Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog

Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 6, voscr. 6

- 13 L Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului
- 14 M Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna
- 15 M Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau
- 16 J Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin
- 17 V Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin
- 18 S Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion
- 19 D Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria

Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) glas 7, voscr. 7

- 20 L Cuv. Mc. uciși în M-rea Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul
- 21 M Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion
- 22 M Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian
- 23 J Sf. Cuv. Mc. Nikon și cei 199 ucenici ai lui
- 24 V Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon; (*Înainteprăznuirea Bunei Vestiri*)
- 25 S (†) **Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)**
- 26 D **Soborul Arhanghelului Gavriil; Sf. Mc. Montan pr. și soția sa, Maxima (Odovania praznicului Bunei Vestiri)**

Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12 (Predica de pe munte); glas 8, voscr. 8

- 27 L Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor
- 28 M Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni
- 29 M Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul
- 30 J Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula
- 31 V Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diaconul

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Post și bucurie	1
Martie	4
E vremea sufletului!	6
Ce este amăgirea?	8
Deși este ger, timpul nu a înghețat	9
Când cineva are de făcut mai multe treburi deodată, o ia razna ...	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Muceniță Matrona din Tesalonic	14
Sfântul Ierarh Chiril, Arhiepiscopul Ierusalimului	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424